

Владимир Койицл

ДУША, ТАЈ МАЛИ ПРОЗОР

ДУША, У ЈЕДНОМ ДАХУ

Велике пустиње издишу, да свако добије душу.

Душа, тај мали прозор, то ништа,
свачије јутро умива, ко зечић дигнутом шапом
на којој буди се роса да са јутром исхлапи.

То је све, то је ништа, чак и за очи публике.
У сваком простору душе други су обичаји,
друга реч збира и броји од оног што преостане.

Обично душа већ ту је да дух јој сабира крај,
и друге њене моћи што уздишу сву ноћ,
док муње около севају скроз неспремне да стану,
да удубе се у призор и тако стварно га осветле.

Около пустиње зевају, а негде расте трава,
читава море траве чији откос у души
већ претпоставља крај, јер пада и пре њега.

Кроз тај пад душа истиче, а она није обилна
па нема је за тројицу који су свему сведоци,
дух и његови партнери што надгледају свет
када дођу из таме и хоће да је раздвоје
да кажу то је то а ово нек буде тамо.

Зато је душа светла и мирна је ко крава,
што трава најбоље зна док росом сабира јутро.
То знање никад не избегне ни онај ко има крај.

А ако неко и избегне, тај био би без душе
као зечић без траве, док чека шаргарепу
тамо где ништа не расте, где само издише пустиња.

А када тако би било, чему би служио крај?

ИЗВОР, МОЖДА

Од извора два њујића воде на две сѝране,
а некад и на три, тамо где одлута јагње,
оно што увек се изгуби као све изгубљено,
мада све изгубљено није само губитак.
Некад је то само одлазак, оно што тече, нестаје,
па самим тим и траје, чак и кад нема преноса.

Дуго чекам тај пренос а никако да почне.
Никако, као да неко, још невин, призива срећу,
неки знак који говори оно што извор и не слуги,
не слуги као ни дете које гледа за јагњетом.
Оно гледа свој први свет, још далеко од стазе,
још далеко од одлуке о два или о три пута.

Зато ту нема невиности, зато што има избора,
и зато одатле, заправо, ретко ко да и одлази.
Ту су они, ту извор, два пута, можда и три,
чак и у обичном сећању које се избором затвара.
А шта је са заборавом, са оним што још зјапи,
оним што вечито пева, некад и пре него што оде?

То тада више није број, све су постала слова
и та слова се разливају преко рубова извора,
па онда речи, па предмети, и тако нестаје свет,

све оно што треба заборавити чим се некуда крене.
То све је увек иза нас, а ни тог увек нема,
као што нема ни трећег између можда и Можда.

ПЕСМА МРТВИХ МОРНАРА

Ойеї̄ уз Canto LXXXI

Мрав је кенї̄аур у свом змајевском свеї̄у,
а ми смо ништа у свом, ништа више од стварног,
пуст сталак са две ноге, две руке, једном главом.
Ниједан змај да нас погледа,
ниједан кентаур, биљка којој је досадно
а опет се не осврне да види шта је с нама.

Гледам ту нестварну биљку, заумну,
и бројим дане и сате кад сам видео мрава.
Јуче је био дан и данас опет ће бити,
то знам чак и кад не гледам, кад збрајам
уши и очи које би Друго гледале, а никад дочекале.

Оне не прозиру ништа, ни мрава, ни змаја, ни крај,
јер све што могу да виде само је навика,
чврсто уписан ред, рад измакнут од смрти
на ову мртву дистанцу из које веје дан
сав као јасна површина неугашеног екрана
где свест се живом отима као обала мору.

Пред том обалом седим а не знам ни да наричем,
ни да поринем брод, макар онај у боци.
Он плута негде на води и на екрану се не види.
Негде чују се сидра, хук морнара и мрава.

УНУТРАШЊИ МИР

У свакој планини чучи див.
Погнут, уморних табана,
у врх ушире главом.
Две планине се гледају,
свака би да се исправи,
али чак ни то не може

да им не спадне сва шума
и по њој разбацан камен
као брашно са хлеба,
кад хлеб падне у корпу.

Та корпа има цену
и та цена нас гледа.
Не може ништа да каже
јер њен говор је подсмех
сав спао са висине
где је сав мир потрошња.
Још мало да се трошимо
па онда да се погнемо.
Ко бос не носи ципеле
на то не плаћа порез.

...УСКО ГРЛО

*Није од светиа очекивао ванредне новости. нити
сусретије.
речи. не.*

Едуард Лимонов, *Руско/текст*, 1971.

Није од света очекивао ванредне новости, нити сусрете,
речи, не. А није очекивао ни свет. Али свет дође,
као новост, а оде као сусрет који се никад не заврши
као некаква вест коју стварност прочита.
Јер и он само оде, прође, као и очекивање,
нешто што је на реду као сваки не-ред, не-знање, не-моћ,
свако нестално *не* из нежне негације која је прошла чим прође.
Као сенка на лицу кад сенку дотакне,
то друго лице сусрета до кога није ни дошло.